

Stížnost namítá především, že úřad nebyl oprávněn odepřítí schválení ohlášené smlouvy podnájemní, ježto Dr. S. má vlastnosti v § 14 byt. zák. vyhledávané, a dále, že smlouvu ohlášenou jest pokládati za schválenou, protože stěžovatelé neobdrželi do 8 dnů rozhodnutí o svém oznámení.

§ 2, odst. 2 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. ustanovuje, že neobdržel-li pronajímatel rozhodnutí do 8 dnů po té, kdy bylo oznámení obci podáno neb doporučeně odesláno, pokládá se nájemní smlouva za schválenou.

Žádost za schválení smlouvy podnájemní mezi Antonínem T. jako pronajímatelem a mezi Drem S. jako podnájemníkem byla podána u obce dle podacího záznamu dne 5. ledna 1921, usnesení bytové komise o ní stalo se 12. ledna 1921, doručeno bylo však teprve 18. ledna 1921, jest tudíž nade vši pochybnost zřejmo, že rozhodnutí to nebylo stěžovatelům doručeno do 13. ledna 1921, kdy končil poslední den osmidenní lhůty v § 2 cit. zák. stanovené.

Žalovaný úřad vychází ovšem z názoru, že ve sporném případě nemohl nastati zákonný účinek schválení ohlášené smlouvy, protože bytový úřad nebyl nucen dodržeti osmidenní lhůtu, neboť bytový úřad již rozhodnutím z 15. prosince 1920 zřejmě projevil své rozhodnutí ve věci samé schváliv jinou smlouvu nájemní o témž bytu a že proto před konečným rozhodnutím druhé stolice o původních žádostech Dra S. a R. za přidělení téhož bytu, stěžovatelé neměli nárok, by se jim v zákonné lhůtě dostalo vyřízení jejich nové v mezičase (před rozhodnutím o dřívějším odporu) podané žádosti za schválení smlouvy podnájemní.

Názor takový jest však mylný. Zákon nikde nepředepisuje, že by strana, třebas nebylo skončeno řízení o její dřívější žádosti neb stížnosti, nesměla podati novou, od dřívějších podání odlišnou, předložením smlouvy doloženou žádost za schválení smlouvy nájemní. Zákon také nenařizuje, že by řízení o jiné záležitosti třebas téhož bytu se týkající, přerušovalo neb stavělo osmidenní lhůtu v § 2 byt. zák. stanovenou.

Ani okolnost, že obec schválila již nájemní smlouvu mezi majitelem domu a osobou třetí, nemůže, když zákon takového ustanovení nemá, sprostiti obec povinnosti, by — chce-li se vyvarovati následku zákonému v § 2, odst. 2 byt. zák. uvedenému — v osmidenní lhůtě vyřídila později (po schválení zmíněné smlouvy nájemní) podanou žádost majitele bytu o schválení podpronájmu téhož bytu.

Odporuje tudíž naříkané rozhodnutí zákonu, i bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o správ. soudě, aniž třeba bylo zabývati se dalšími námitkami stížnosti.

Č. 853.

Z a b í r á n í b y t ů: * Ustanovení § 8 č. 10 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nelze použiti na případy, kdy rozšířen byt o místnost, jež resloužila účelům bytovým (krám).

(Nález ze dne 23. května 1921 č. 5583.)

V ě c: Václav B. v Žižkově proti nájemnímu úřadu města Žižkova o zabrání krámu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Usnesením bytového úřadu na Žižkově z... byl stěžovateli dle § 8 č. 10 zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. zabrán krám. poněvadž jest prokázáno, že jeho manželka rozšířila místností touto byt svůj v r. 1918 bez povolení okresní správy politické v Žižkově. V odporu uvádí stěžovatel, že krám tento řádně najal nájemní smlouvou v r. 1918; krámu je nucen používat k obývání jako bytu pro čtyřčlennou rodinu. Naříkaným usnesením byl odpor s poukazem na cit. zákon zamítnut...

Rozhoduje o stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto:

Dle § 8 č. 10 cit. zák. ... může obec zabrat z bytů, vzniklých sloučením dvou nebo více bytů bez povolení podle §§ 3 a 4 nař. ze dne 28. března 1918 č. 114 ř. z. části, připojené majetníkem bytu, a to nehledě k počtu členů domácnosti. Ježto zákon za daných podmínek podrobuje zabrání výslovně jen byty a též nařízení zákonem dovolané ze dne 28. března 1918 č. 114 v §§ 3 a 4 se zabývá jen otázkou, zdali lze místnosti obytné účelu tomu odnímati anebo byty slučovati, mohl úřad dle dovolaného předpisu místnost zabrat jen za předpokladu, že v době, kdy stěžovatelem sloučena byla s jeho dosavadním bytem, sloužila již účelům obytným. Zjištění toto však dle spisů se nestalo.

Dovolany předpis vyžaduje dále, i kdyby byla povaha zabrané místnosti jako obytné zjištěna, aby sloučení dříve zmíněné se stalo bez povolení podle §§ 3 a 4 nař. ze dne 28. března 1918 č. 114 ř. z.

Stěžovatel ve správním řízení tvrdil, že místnost najal již v srpnu 1918, tedy ještě před platností cit. nařízení, jež v Čechách nabylo platnosti dle nař. místodržitele ze 17. října 1918 č. 79 z. z. teprve 28. října 1918; je-li tvrzení toto správné, nebylo k sloučení místnosti třeba úředního povolení a nebylo by lze místnost zabrat, i kdyby se jednalo o místnost obytnou; naříkané rozhodnutí nezjistivši však správnost udání onoho, uvedlo pouze, že rozšíření bytu se stalo v r. 1918.

Jest tedy zjištění i v tomto směru nedostatečné a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2 zák. o správ. soudě.

Č. 854.

Živnosti koncesované: Otázka, zda potřeba obyvatelstva vyžaduje rozšíření určité koncese hostinské i na výčep pálených lihových nápojů, je skutkovou po rozumu § 6 zák. o spr. s. Není vadou řízení, nese souhlasí-li rozhodnutí živn. úřadu v příčině potřeby obyvatelstva s prohlášením obecních úřadů okolních obcí.

(Nález ze dne 23. května 1921 č. 9620.)

Věc: Jan K. v P. proti zemské správě politické v Praze o koncesi k výčepu lihových pálených nápojů.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: K žádosti stěžovatelově rozšířila okresní politická správa v P. jeho koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepní v domě